

**NOVENA DEL FIAT
AL BEAT PERE TARRÉS I CLARET**

*Per aconseguir de l'Immaculat Cor de Maria
l'acompliment de la voluntat de Déu*

NOVENA DEL FIAT
AL BEAT PERE TARRÉS I CLARET

*Per aconseguir de l'Immaculat Cor de Maria
l'acompliment de la voluntat de Déu*

Fotografia de portada: *Imatge del Beat Pere Tarrés*, obra de l'escultora Rebeca Muñoz, instal·lada a la basílica del Santuari de Núria (Bisbat d'Urgell).

© Arquebisbat de Barcelona, tots els drets reservats

Barcelona, maig de 2020

Autor: Mn. Pere Montagut i Piquet

Edita: Oficina de Comunicació i Relacions Institucionals

Producció i impressió: Impresión Offset Derra

Novena del Fiat, **al Beat Pere Tarrés i Claret**

*Per aconseguir de l'Immaculat Cor de Maria
l'acompliment de la voluntat de Déu*

Pròleg

En ple temps de confinament i amb tots els canvis que ha portat el contagi i la malaltia del coronavirus, us presento una nova iniciativa per a la nostra vida de pregària que ha de seguir constant i, goso dir, encara més forta. Té relació amb la figura i el missatge del Beat Pere Tarrés. Es tracta de la *Novena del Fiat al Beat Pere Tarrés i Claret* que ha preparat la Causa de Canonització. Tenim a les mans un bon recurs, de cara a la preparació anual de la seva festa (el 30 de maig), i una eina valuosa a l'abast de tothom per implorar, en qualsevol circumstància, gràcies i favors al nostre Beat.

El Concili Vaticà II, a la Constitució *Sacrosanctum Concilium*, en el capítol V dedicat a l'Any litúrgic, explica clarament el fet eclesial i el significat de la veneració dels Sants i Beats. Ho diu així: «A més, l'Església va introduir en el cercle anual el record dels màrtirs i dels altres sants, que arribats a la perfecció per la multiforme gràcia de Déu i havent ja aconseguit la salvació eterna, canten la perfecta lloança a Déu al cel i intercedeixen per nosaltres. Perquè al celebrar el trànsit dels sants d'aquest món al cel, l'Església proclama el misteri pasqual complert en ells, que van patir i van ser glorificats amb Crist, proposa als fidels els seus exemples, els quals atrauen tots per Crist al Pare i pels mèrits dels mateixos implora els beneficis divins» (n. 104).

Des d'aquesta fonda dimensió eclesial us convido a acostar-vos al testimoni de vida i santedat del Dr. Tarrés. És una proposta de pregària

que neix precisament en un moment dolorós i incert com el de la pandèmia que estem patint. El nostre Beat, com veiem especialment en el seu *Diari de guerra*, ens és un bon model per cuidar la vida cristiana en circumstàncies especialment tenses i aparentment poc espirituals. La vida del Dr. Tarrés és com un mosaic que reproduïx el lliurament de Crist per estimar com Déu estima. En la present *Novena* veureu una síntesi de la intuïció ignasiana de ser un «contemplatiu en l'acció» en què l'apostolat del Dr. Tarrés s'hi adiu de manera excel·lent. Aquest exercici ens acostarà, durant nou dies, als trets fonamentals de l'espiritualitat del Beat. El veurem admirant la bellesa de la natura que canta la partitura divina de la creació, acollint els gemecs d'una humanitat sofrent i posant remei a tants odis i violències. En aquest mosaic vital trobem també l'entusiasme del jove Tarrés cuidant la formació dels grups i la vida interior de molts joves, el metge que aprèn a descobrir el Crist vivent a través de l'exercici de la professió o l'obligat confinament que s'imposa a causa de la persecució religiosa. Al bell mig del drama de la guerra civil exercirà el ministeri sanitari unit al de la pietat cristiana; més tard entrarà a l'habitació interior del Seminari per madurar allí la llavor vocacional i, un cop ordenat prevere, amb els únics amors de Crist i la seva Mare, acollirà en el seu cor pastoral una multitud de germans. Finalment, com a malalt, escriurà la darrera ofrena d'una vida que mai va voler retenir per a ell mateix sinó lliurar del tot a Déu.

Quantes coses ens diu, en aquest temps d'interrogants i de tants sofriments, el Beat Pere Tarrés! El meu desig és que un dia ens puguem retrobar en comunitat i celebrar la seva festa a Sant Vicenç de Sarrià, prop del seu sepulcre. Estic segur que, des de l'Arxidiòcesi de Barcelona i la seva Província Eclesiàstica, podem oferir a l'Església i al món una contribució eminent amb la vida, els escrits i la intercessió del nostre Beat Pere Tarrés i Claret. Espero que la *Novena del Fiat* es vagi difonent i arribi a ser popular i pregada. Ja sigui a l'església o a casa, en pregària familiar o personal però sempre eclesial, eixugarem totes les llàgrimes i alimentarem la fe

en Crist ressuscitat de la mà del *Fiat* de la Mare de Déu que tant va captivar al Dr. Tarrés. Gran apòstol, metge i sacerdot, Beat Pere Tarrés, pregueu per nosaltres!

† Card. Joan Josep Omella, Arquebisbe de Barcelona
13 maig de 2020, Mare de Déu de Fàtima

Novena del Fiat, **al Beat Pere Tarrés i Claret**

*Per aconseguir de l'Immaculat Cor de Maria
l'acompliment de la voluntat de Déu*

Des de la Causa de Canonització

Presentem avui un nou aprofundiment de l'espiritualitat del nostre Beat Pere Tarrés a través d'un exercici devocional com és el d'una pregària meditativa en forma de novena. L'hem anomenat *Novena del Fiat al Beat Pere Tarrés i Claret* amb el subtítol *Per aconseguir de l'Immaculat Cor de Maria l'acompliment de la voluntat de Déu*.

La pregària en forma de novena té a veure amb l'espera de la promesa del Pare que Crist ressuscitat encomana als deixebles entre la seva ascensió i la vinguda de l'Esperit Sant (*Fets 1,4-5*). Aquests nou dies de pregària van ser aviat inspiradors per propagar pregàries a un sant particular o amb una intenció específica a l'espera d'una gràcia suplicada amb fe. Tenim, doncs, aquesta *Novena* pensada a l'estil d'una veritable *lectio vitae* sobre el Beat. Cada dia (sense sobrepassar els deu minuts de lectura) ens obrirà un tret de la seva vida i espiritualitat. Anirem llegint primer unes paraules del mateix Beat, després un responsori poètic extret dels goigs; una meditació per enfortir la vida cristiana seguida d'un senzill propòsit de vida i també unes pàgines viscudes que actualitzen l'espiritualitat tarresiana com a pòrtic per demanar una gràcia al Beat. Finalment, la *Novena* acaba amb unes breus intencions de pregària i amb l'oració col·lecta pròpia de la memòria del Beat. La *Novena del Fiat* es pot pregar tant en comunitat, esperant la data de la celebració litúrgica (cada 30

de maig), com també individualment en tot temps i per qualsevol necessitat particular.

No necessàriament una novena ha de tenir un títol. Podríem haver dit «Novena al Beat Pere Tarrés» i n'hi hauria prou. En el nostre cas, hem preferit afegir un títol: *Novena del Fiat*. En el *Diari de guerra*, el Dr. Tarrés, dedica tota una reflexió a aquesta *beneïda paraula* mariana. És la paraula que obria les portes del Cel a la humanitat sencera que freturava el Redemptor. Així ho creu i en fa pregària el nostre Beat: «Com hem d'aprendre nosaltres d'aquesta promptitud vostra a la veu de la gràcia! Ensenyeu-me, Mare meva, la manera de contestar simplement i joiosa aquest “Sí” admirable a totes les coses que es digni enviar-me la Divina Voluntat. Que el record del vostre “Fiat” m'acompanyi en tot moment i en tota ocasió sàpiga imitar-lo com un enamorat, Mareta meva, que sóc de totes les vostres coses» (21/12/38). Aquest és l'objectiu de la *Novena* que presentem. Prenent el *Fiat* de la Mare de Déu com a fil conductor de la nostra pregària, volem suplicar al nostre Beat que ens faciliti la gràcia de la promptitud en abraçar la voluntat de Déu tal com ell ho va fer en les diverses situacions fixant-se en l'Immaculat Cor de Maria sempre disponible al pla de Déu.

La Causa de Canonització segueix endavant. Els processos de beatificació i de canonització són també expressió d'una Església que no es mira a si mateixa sinó que mira i aspira al Cel. Els Sants i Beats, units a Crist a la glòria, a més de ser models i camins certs de santedat són invocats com a protectors de les nostres accions. Com a membres actius de l'Església, vivint la benaurança eterna, també ells ens acompanyen en el camí de la imitació de Crist.

Sens dubte que, tot pregant la *Novena del Fiat*, aprendrem a considerar que tota situació vital, ja sigui favorable o adversa, qualsevol motiu de joia o de sofriment pot ser, en lloc d'un obstacle, una ocasió providencial per complir la voluntat de Déu que sap més el que ens convé i com millor li podem donar glòria. Aquesta *Novena* ens acostarà al Beat i a les gràcies que ens pot dispensar. La pregarem en forma d'oració personal o comunitària però sempre com una ajuda

per mantenir la nostra unió amb Crist, descobrir la pròpia vocació i missió i, finalment, trobar la gràcia de romandre en l'amor de Déu amb una fervent acció de gràcies. La grandesa de la Redempció també es comprova pels fruits, és a dir, pels qui han estat redimits i han madurat en la santedat. Amb l'Església contemplem els seus rostres, la vocació de cadascun d'ells i la condició d'humanitat transfigurada que ens regalen.

Mn. Pere Montagut
Vicepostulador de la Causa de Canonització

DIA 1

L'obra de la joventut necessita la potència creadora de l'entusiasme

L'apòstol ha de convèncer. Siguem models i exemples vivents.

Del Beat Pere Tarrés

«És indispensable que tots nosaltres, la joventut, procurem conèixer Déu, la perfecció dels seus atributs i la santedat i plenitud de la seva doctrina. El veritable apostolat s'exerceix al carrer, a la fàbrica, al taller i al despatx. És un treball de conquesta impregnat de cristianisme, regit per l'eficàcia fecunda de la caritat i per la fretura santa de conduir ànimes a la cleda del Bon Pastor. Tot el que no sigui posar la nostra ment, la nostra ànima, les nostres forces i la vida per adquirir la màxima plenitud de vida sobrenatural, tot el que no sigui aspirar a la santificació de les nostres ànimes com l'ideal més gran és temps perdut. Si aconseguíssim aixecar una pregària que tingués una única finalitat, la puresa de la joventut... oh joves, enamoreu-vos d'aquesta virtut. Jo m'imagino la nostra Mare castíssima expandint un davassall de gràcies sobre els nostres joves. Som patriotes i estimem la terra que ens ha vist néixer però sense ingerència de partidismes de cap mena. Som patriotes que per sobre de tota altra ensenya posem la de la Creu. La pregària ha de constituir la pedra angular indestructible de tot militant. També l'estudi és el company insubstituïble dels enamorats de Déu que volen conquerir el món. Després, plens de Déu i posseint la veritat, vindrà la missió de l'acció.

El jove, en determinats moments de la vida sofreix una crisi darrera l'altra i en totes elles el director espiritual és un veritable pare. És l'amic, el confident de les nostres penes i alegries, mestre i guia en la santificació de l'ànima per aplicar el remei just. Estimem els nostres

sacerdots que són els més grans amics que tenim els joves. Són pares bondadosos i amics que es desviuen per la joventut. Nosaltres, els joves, hem de sortir al pas d'escèptics i indiferents pregonant l'excel·lència de la Comunió freqüent. Joventut, desperteu els vostres cors! Que la Comunió sigui el baluard de la fe i l'heroisme de l'apostolat» (De les *Glosses* al setmanari *Flama*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

L'amistat amb Déu és el Cel que els joves propaguen per la terra

Quan el món ens assembla complicat, recordem que cal viure per mitjà de la fe i la confiança en Déu perquè el món ens convida a viure a través dels sentits, del que és mundà, a centrar-nos en les necessitats materials i les preocupacions quotidianes. Nosaltres els joves, necessitem ser aquest canvi en el món. És molt fàcil deixar-nos guiar per l'entorn social on ens movem, és molt fàcil deixar de creure... La manca de fe comença amb una vida allunyada de Déu i dels Sagraments. Quan es perd l'amistat amb Déu, és fàcil caure en una rutina de creure únicament per mitjà dels sentits. L'única manera d'augmentar la fe, és vivint els Sagraments i treballant la vida espiritual. Recordem quan érem petits, el fàcil que era posar la nostra confiança en algú. Déu té un pla perfecte per cadascun dels seus fills: «Us he dit tot això perquè en mi trobeu la pau. En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món» (*Jn 16:33*). Hi ha moltes coses que no es poden comprendre i Déu no demana que es compreguin. Ell només ens demana seguir-

lo malgrat qualsevol prova o dificultat. El Cel és per als qui saben dir sí amb confiança, per als que creuen per mitjà de la fe. Felicitat no és sinònim d'obtenir el desitjat, sinó de voler el que es té i aprendre a viure amb això. Nosaltres, que hem conegut la Veritat i que podem creure, no podem quedar-nos amb els braços creuats. Hem de ser el canvi que el món necessita. La major llum que podem aportar a la fe dels nostres amics i familiars és la nostra pregària i el testimoni de la nostra pròpia vida. El papa Francesc creu en els joves i ens convida a viure la nostra vida seguint Déu: «No tingueu por d'escoltar l'Esperit que us suggereix opcions audaces, no perdeu el temps quan la consciència us demani arriscar per seguir el Mestre» (*Carta del papa Francesc als joves*, 13 de gener de 2017).

Fem aquest propòsit...

*No ens desanimem, pensem sempre
que Déu viu en nosaltres.
Amb l'ideal del Crist,
optimistes fins a vessar!*

Pàgines viscudes

«El jove Carlo Acutis era molt especial. Va morir als 15 anys (+12-10-2006) i d'una de les pitjors leucèmies. Era espavilat, amb molts amics i apassionat per la informàtica i els animals. Des de molt petit es va adonar que Jesús era el seu amic. Quan passava davant d'esglésies em deia: *Mama, entrem a saludar Jesús i li reseem una oració*. Vaig descobrir que llegia la vida dels sants i la Bíblia. La nostra família no freqüentava sovint l'església. Però Carlo em feia moltes preguntes i jo em quedava perplexa davant la seva devoció. Era tan petit com segur. M'implicava a mi i així vaig començar el meu camí de retorn a la fe. El vaig seguir. Als set anys va demanar poder rebre la Primera Comunió. Es confessava amb freqüència perquè deia que *igual que per viatjar en globus cal descarregar*

pes, també l'ànima per elevar-se al Cel necessita treure de sobre aquests petits pesos que són els pecats venials. Fins i tot els no creients volien estar amb ell. Amb els seus estalvis ajudava als pobres. Va escriure: La tristesa és dirigir la mirada cap a un mateix, la felicitat és dirigir la mirada cap a Déu. La conversió no és altra cosa que desviar la mirada des de baix cap amunt. Només cal un simple moviment d'ulls. Se li va ocórrer una idea: fer una exposició sobre els miracles eucarístics. Ja malalt ens va dir: Ofereixo al Senyor els sofriments que hauré de patir pel Papa i per l'Església, per no haver d'estar al Purgatori i poder anar directe al cel» (Del testimoni de la seva mare, Antonia Acutis).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat.*

- Perquè Déu inspiri a molts joves desigs de consagrar-se al seu servei.
- Perquè les famílies cristianes fructifiquin en veritables anhels de santedat.
- Perquè siguem dignes instruments i apòstols transparents de l'amor de Déu.

Parenostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangelí en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

DIA 2

Exerciré la meva professió amb un esperit de caritat evangèlica

*Ompliu el meu cor, si us plau, d'espines, amb vostres mans divines.
Feu-lo sagnar... però deixeu-lo estimar!*

Del Beat Pere Tarrés

«El malalt és el símbol del Crist sofrent, és la plasmació del Crist. En el malalt cal veure-hi el mateix Jesús. El llit no és altra cosa que la creu on el malalt sofreix, una mena d'altar on s'immola la víctima que sofreix: el malalt. Tan de bo tots els malalts sabessin ser sacerdots del seu dolor, oferint-lo constantment a Déu pel seu amor i la salvació del món. Així com l'arquitecte, l'enginyer, el metge, des que es desperten fins que van a dormir no pensen en altra cosa que en els problemes de llur professió i en la manera de solucionar-los, així també l'ànima dedicada a l'Amor no pensa en altra cosa que estimar molt, i cada dia més, a Jesús. Mai no podran dir-me que sóc un home sense cor. Una bona paraula, una mirada afectuosa, un somriure sincer, ha d'ésser-los com un bàlsam suavíssim molt més guaridor que les poques medicines que puguem donar-los. Només vull cercar la glòria de Déu. Allà on no sigui estrictament necessari procuraré quedar gustosament en segon terme, sense deixar de complir amb el meu deure. He fet de Cirineu ajudant un pobre malalt. Com m'he imaginat que tenia Jesús! Aquests malalts són joves germans meus i els estimo. M'ha desaparegut aquella repugnància que tenia abans. Si fos realment Ell, amb quin amor no ho faria! Doncs, he de fer-ho igual. Vaig entretenir-me per acompanyar un malalt que ningú no va voler pujar a cap carro. He curat amb tot l'amor i fent actes de presència de Déu.

Saber endolcir el cor d'un malalt és un gran do. Els homes som com infants. Vaig fer tot el que humanament era possible perquè els malalts poguessin rebre els Sagraments amb la sensació de goig que el metge experimenta. He anat al poble a visitar una colla de malalts i m'han obsequiat. He fet també la meva adoració. He besat un petit infant de dos anys. Dolça infantesa de Jesús, fet nen, fet nadó per amor a mi. Han estat els meus Reis» (De les *Cartes, Glosses i Diari de guerra*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

L'exercici de la medicina arriba a ser providencial

Estem segurs que les vides de molts metges són ja, en si mateixes, un reflex de la segona part del manament més important: «estima els altres com a tu mateix» (Mt 22,39). Així i tot, hi ha metges que, en algun moment de la seva carrera, s'acosten més a Déu perquè els és permès de veure les coses des d'una altra perspectiva. La fragilitat humana arriba a ser providencial quan és capaç d'estimular els sentiments més forts que tenim com a éssers humans: l'amor, la humilitat, la compassió, la valentia, el desig d'estar prop del qui pateix i fins l'abandó en Déu a qui sempre podem recórrer i en qui sempre trobarem la pau. Ser conscients de les nostres debilitats i de la fragilitat de la vida ens acosta a Déu que ens espera pacientment. Però ser metge no dóna el dret de jutjar als pacients, ans al contrari, és un repte de cara a establir una relació de confiança que pugui motivar les persones a prendre decisions

encertades sobre la seva salut. Ningú va al metge amb símptomes que no entén esperant que li ocultin la veritat sobre la seva situació. Quan es travessen moments difícils durant l'exercici de la medicina o quan determinats casos ens posen a prova arribem a preguntar-nos si en veritat val la pena continuar. En un moment així recordem el propòsit que hi ha en tot el que fem mentre estem atents al nostre dia a dia. I és llavors quan apareix novament la vocació, el que cadascú descobreix que està cridat a fer i l'oportunitat d'aprendre alguna cosa cada dia. Tot i que no acabem d'entendre el lloc del sofriment en l'existència humana, sempre podem estimar les persones amb petits detalls. Quan sortim de nosaltres mateixos, de l'anomenada zona de comoditat, és a dir, quan pensem en els germans llavors aprenem a trobar Déu en la senzillesa. Així és quan més propers podem estar de Déu.

Fem aquest propòsit...

*Que les paraules vagin seguides
de les obres. És hora de realitats
i no de paraules buides de sentit!*

Pàgines viscudes

«La professió mèdica té una profunda empremta vocacional. Hi ha alguna cosa dins d'un mateix que t'empeny a ajudar els altres. El metge està sempre en funció dels qui el necessiten. Exercir la Medicina amb ciència i en consciència ens permet percebre amb una llum nova el que és la paternitat de Déu. Hi ha una relació de paternitat entre el metge i el malalt. Exercir la Medicina també permet percebre diàriament el gran valor de la maternitat i la bellesa explícita de la construcció complementària de l'home i de la dona. El metge gaudeix de gran prestigi tant dins de l'Església com enmig de la societat. Som persones valorades i respectades. Això no vol dir que no hi hagi excepcions. No sempre ens mereixem el bé amb el que ens tracten. La funció

del metge és la de transformar el sofriment en felicitat. Prevenir, curar, pal·liar, rehabilitar o consolar són facetes d'una mateixa funció al servei de la felicitat essencial de les persones. El metge és metge sempre. No hi ha horaris per a ell. La seva carrera ha imprès caràcter en la seva personalitat. Tant si està de guàrdia com si es troba en un banquet nupcial, sempre és vist com a metge pels altres. És la referència ineludible davant de qualsevol problema biològic o psicològic i una referència important en cas de problemes socials, familiars i, fins i tot, espirituals. Sense detriment de la funció sacerdotal, que és sagrada i estimada per Jesucrist, també al metge se'l deixa entrar al santuari de les consciències» (*Dr. Josep Maria Simón Castellví*).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat.*

- Pels metges i personal sanitari. Perquè trobin en l'Evangeli la perla de la seva vocació.
- Pels qui pateixen en la soledat o en l'abandó.
- Per tots els qui es compadeixen i alleugen el sofriment dels germans.

Parenostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangeli en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

DIA 3

Mai com ara poso la meva vida en mans de Déu, a Ell m'entrego

Tot per Jesús!

No vull perdre més el temps.

Com bull el meu cor en aquest moment!

Del Beat Pere Tarrés

«Continua la persecució. Mercès, oh Senyor, de la distinció que ens feu en aquesta persecució. Oh Bon Jesús, com necessito el vostre auxili! I, sobretot, en aquestes circumstàncies que Vós ja sabeu. Mireu-me amb ulls de misericòrdia! Oh Déu meu, si poguéis combregar! Si em féssiu la gràcia d'un sacerdot! Jesús meu, Pa de Vida, Pa dels Àngels, si poguéis rebre-us! Avui fa nou anys que acabava la carrera de Metge. Des del meu refugi la recordo i en dono gràcies a Déu. He pensat que potser ja no exerceixi més la Medicina. Déu sap el que vol de mi. Només puc pregar i fer-ho amb la màxima devoció. Jesús meu i Verge Maria us ofereixo totes les meves tristeses, angoixes, sofriments físics i morals per la salvació de la Pàtria. És tan dolç, en el moment de la prova, sentir l'amorosa companyia del Bon Déu! Feu la gràcia de que s'abreguin aquests dies, per evitar tantes víctimes i que tantes ànimes es perdin. El cor sembla queixar-se del seu confinament prolongat però quina sort hi ha de l'oració!

Que dolç és estimar Jesús, malgrat sigui entre reixes, en la solitud i en la foscor del nostre suau confinament! Viure en un racó, oblidat de tothom... però estimant amb follia. En el dubte i l'angoixa em poso més aferrat que mai als seus braços i en els de la Verge. Desitjo que s'acabi tot i poder sortir en plena llibertat, però quan Déu vulgui. Em planyen per estar tant de temps tancat però m'ho passo molt bé,

el temps em vola, farà vuit mesos que estic reclòs. M'he fet el propòsit de no manifestar gens de tristesa malgrat que aquest estat duri molt de temps. Qui sap si aquesta parada forçosa de la meua carrera, de prop de deu mesos, sigui ja providencialment definitiva. Jesús meu, no m'abandoneu pas en les lluites que s'acosten. M'he entristit i m'ha entrat temor de retornar a l'exercici de la carrera; he sentit el desig d'abandonar el món ràpidament, així que s'acabi la guerra. Guardeu-me, Bon Jesús, dels perills del món! Què puc fer per treballar per Vós? Avui he confiat el meu secret a la meua germana gran, que l'esperit sacerdotal m'embriaguí!» (Del *Diari de persecució*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

Déu ens crida des de les mil vicissituds de cada dia

Vivim en una època en la qual la veritable identitat dels cristians està constantment amenaçada. O som màrtirs, és a dir, ens adherim a la fe baptismal de forma coherent o ens hem d'adaptar. Ja que la vida cristiana és una confessió personal quotidiana de la fe en el Fill de Déu fet home, aquesta coherència a vegades pot arribar fins al vessament de la sang. La vida cristiana no es redueix a uns actes de pietat individuals i aïllats, sinó que ha d'abastar cada instant, tots els dies sobre la terra. Jesucrist ha d'estar present en el compliment fidel dels deures de la vida ordinària, entreteixida de detalls aparentment petits i sense importància, però que adquireixen relleu i grandesa sobrenatural quan estan realitzats per amor a Déu. Els màrtirs van

aconseguir el cim del seu heroisme en la batalla en la qual van donar la seva vida per Jesucrist. Déu ens crida a un heroisme que s'amaga en les mil vicissituds de cada dia. Hem d'estar persuadits que la santedat consisteix en aconseguir un grau elevat en la vida cristiana ordinària. Però una santedat unida a l'heroisme de la fe i de l'amor des de la nostra actuació com a persones inserides en la història, com a llevat que provoca el ferment just. Ésser cristians coherents ens imposa no inhibir-nos davant el deure de contribuir al bé comú i modelar la societat sempre segons justícia, defensant amb caritat les nostres conviccions. Seguir Jesús vol dir seguir-lo també en el dolor i acceptar les persecucions per amor a l'Evangeli: «Tothom us odiarà per causa del meu nom» (Mc 13,13; cf. Jn 15,21). Crist ens havia anticipat que les nostres vides estarien vinculades al seu destí.

Fem aquest propòsit...

*Viuré o moriré si Ell ho vol.
No tindrè altre desig.
Oh Jesús, que no teniu
ni on reclinar el cap;
com més pobres,
més ens aproparem a Vós.*

Pàgines viscudes

«Lucy Pradham va néixer a la regió de Khandamal, a l'estat indi d'Orissa. Durant una cruel persecució, quan Lucy tenia 14 anys, la seva família es va amagar al bosc sense res per menjar ni beure. Van experimentar aquest sofriment però la fe en Jesucrist es va mantenir ferma. L'any següent, Lucy va entrar al convent de Sant Tomàs de les germanes franciscanes de Sant Josep. Amb el temps va arribar a pronunciar els seus vots solemnes al costat d'altres nou germanes. Els pares de sor Lucy no obliden que, durant la persecució soferta, tots els

membres de la família podien haver estat assassinats pels extremistes hindús. Un cop passats els temps més difícils agraeixen ara a Déu que els salvés i que hagi cridat a la seva filla pel seu Regne. Durant la celebració dels vots solemnes es va posar de manifest el do de la crida de Crist i la missió de la vocació religiosa. Es tracta d'una crida que implica grans desafiaments per treballar pel Regne de Déu en un país com l'Índia, de majoria hinduista, en què els cristians són amenaçats i privats de molts drets encara que siguin reconeguts com a ciutadans. A la festa hi van assistir alguns hindús peneditos que es van deixar portar per l'odi que els extremistes anaven sembrant contra els cristians. La professió religiosa de sor Lucy ens deixa clar que cap amenaça o persecució poden impedir el treball a la vinya del Senyor que continua cridant també en llocs durament castigats per la violència. Cap poder terrenal serà mai un obstacle pels desitjos de Déu» (*Purushottam Nayak*, AsiaNews 2019).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innumbrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat.*

- Perquè Déu assisteixi els nostres governants donant encert a les seves decisions.
- Perquè siguem aixopluc per al pobre i ens ajudem mútuament.
- Perquè el Senyor vetlli per la seva Església i li doni la pau i la unitat.

Parenostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangeli en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

DIÀ 4

**Puríssima Mare, us estimo
enmig d'aquesta guerra
i ofereixo al vostre diví Fillet
totes les petites penes i neguits**

*En plena foscor confiaré
en la força immensa de la gràcia,
esperant sempre el moment de la claror.*

Del Beat Pere Tarrés

«No tinc paraules per ponderar la terrible desfeta. De les set del matí fins a les set del vespre hem assistit 225 ferits. Han quedat abandonats al camp de batalla una cinquantena més i seixanta morts comptats. He assistit ferides de tota mena, de bala explosiva, de metralla, amputacions, mans deformes i crisis de neurosi. Com ploraven la mort dels companys del seu costat. I els homes continuen blasfemant i blasfemant contra tot el més sagrat. Continuen escopint contra Déu... Perdoneu-los, Senyor, que no saben el que fan. És sensiblement impressionant sentir xiular els obusos ran mateix del cap. Estava serè però fent un acte de contrició. Continuava curant, però tremolava. Tota la nit hem assistit una corrua inacabable de ferits. Estenent-los allà on podíem, agenollant-nos als seus peus prodigant paraules de consol. Els prats eren plens de ferits gements. I mentrestant la batalla seguia horrible. Em semblava sentir la mort instantània i la meva compareixença immediata davant el tribunal de Déu. Quantes coses he viscut en aquestes hores tràgiques! Les tinc gravades en el fons de la meva memòria i al més íntim de l'ànima. Déu meu, us dono gràcies per haver-me salvat de tants i tants perills.

Oh Marona, donaria mil vegades la vida si amb ella pogués evitar una sola blasfèmia contra Vós. Salveu, Senyora, la nostra Pàtria i uniu tots els homes amb cor de germans, cobriceleu-los amb el vostre mantell maternal i traieu del seu cor tota llavor d'odi i de discòrdia. He pensat com tota la nostra vida hauria de ser un acte ininterromput d'oració. Tot això, que durí tant com vulgui. M'és igual. Serà el meu noviciat. Ofereixo incomoditats i sofrències com una bona preparació per al dia d'entrar a la seva Casa. Estic content, tranquil i confiadament abandonat als braços de Déu. Davant de tanta misèria, com he comprès el veritable camí. He pregat al peu d'aquelles tombes. He meditat molt» (Del *Diari de guerra*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

La compassió de Déu és el rostre del bon samarità

La paràbola del bon samarità pertany a l'Evangelí del sofriment. Indica, en efecte, quina ha de ser la relació de cada un de nosaltres amb el proïsme que pateix. No ens està permès «passar de llarg», amb indiferència, sinó que hem «d'aturar-nos» al seu costat. Bon Samarità és tot home, que s'atura al costat del patiment d'un altre home de qualsevol gènere que aquest sigui. Aquest aturar-se no vol dir curiositat, sinó més aviat disponibilitat. És com l'obrir-se d'una determinada disposició interior del cor, que té també la seva expressió emotiva. Bon Samarità és tot home sensible al patiment dels altres, l'home que «es commou» davant la desgràcia del proïsme. Si Crist, coneixedor de l'interior de

l'home, subratlla aquesta commoció, vol dir que és important per a tots la nostra actitud davant el patiment dels altres. Per tant, ens cal conrear aquesta sensibilitat del cor que testimonia la compassió envers el qui pateix. A vegades aquesta compassió és l'única o principal manifestació del nostre amor i de la nostra solidaritat envers el qui pateix. No obstant això, el bon samarità de la paràbola de Crist no es queda en la mera commoció i compassió. Aquestes es converteixen per a ell en un estímul a l'acció que tendeix a ajudar l'home ferit. Per tant, és en definitiva bon samarità *el que ofereix ajuda en el sofriment*, de qualsevol classe que sigui. Ajuda, en la mesura del possible, eficaç. En ella posa tot el seu cor i no estalvia ni tan sols mitjans materials. Es pot afirmar que es dona a si mateix, el seu propi «jo», obrint aquest «jo» a l'altre. Toquem aquí un dels punts clau de tota l'antropologia cristiana. L'home no pot trobar la seva pròpia plenitud si no és en el lliurament sincer de si mateix als altres. Bon Samarità *és l'home capaç d'aquest do de si mateix*.

Fem aquest propòsit...

*Que el meu cor no s'enyori,
que Jesús no ens deixarà;
la seva follia és cercar-me i no parar!*

Pàgines viscudes

«Jo us suplico a tots, benivolguts germans, que mirem aquestes coses des del moment històric, amb aquesta esperança, amb aquest esperit d'entrega, de sacrifici i fem el que puguem. Tots podem fer alguna cosa: per descomptat un sentiment de comprensió. Val la pena treballar perquè tots aquests anhels de justícia, de pau i de bé que tenim ja en aquesta terra, els tenim formats si els il·luminem d'una esperança cristiana; perquè sabem que ningú mor per sempre i que aquells que han posat en el seu treball un sentiment de fe molt gran, d'amor

a Déu, d'esperança entre els homes, doncs tot això està redundant ara, en esplendors d'una corona que ha de ser la recompensa de tots els que treballen així, abocant veritats, justícia, amor i bondats a la terra. Aquesta Eucaristia és precisament un acte de fe. Que aquest Cos immolat i aquesta Sang sacrificada pels homes ens alimenti també per donar el nostre cos i la nostra sang al sofriment i al dolor, com Crist, no pas per nosaltres, sinó per donar conceptes de justícia i de pau al nostre poble» (*Darrera homilia* de sant Òscar Romero (24/03/1980) abans de rebre el tret que li causaria la mort).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat.*

- Perquè alliberi als pobles dels horrors de les guerres.
- Perquè Crist ens atorgui el do de la seva pau per tal de viure reconciliats i agermanats.
- Implorem la gràcia de perseverar fidels a la voluntat de Déu en tot i per tot.

Parenostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangelí en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

DIÀ 5

Senyor nostre, que n'és d'admirable el vostre nom per tota la terra!

*Si pogués tanta bellesa existir, ésser permesa, sense Vós,
quina més fosca nit!*

Del Beat Pere Tarrés

«Els prats i les muntanyes talment diríem que s'han agençat amb un vestit nou, tan vella és la tonalitat dels colors que llueixen. Va plovent. La boira espessa ja ho cobricela tot. Desvergonyida ja s'ha fet mestressa de tot. Sols s'albira la silueta difuminada del campanar emmudit de l'esglesiola. L'aigua cau amb forta batzegada, com diuen els pagesos. Pluja i rosada, beneïu el Senyor! El murmuri de l'aigua que cau és l'única pregària que hom escolta. Ella ha fet emmudir totes les altres veus de la natura. Àdhuc l'home, amb el retrunyir incessant dels canons, ha callat. És l'hora de l'aigua que davalla del cel. Després tornarà a sortir el sol i la natura, amb noves gales, reprendrà la seva cançó: la de l'aigua que capitomba torrenteres avall; la del rossinyol enyoradís; l'esquellerinc dels ramats de bous i ovelles; la veu dels infants porquerols i vaquerols, retornant el bestiar cap a llurs cledes; el xiscl de les orenetes; el cant monòton de la puput; la parla misteriosa de les pollancredes i de les avetoses; l'oració muda de les muntanyes i el recolliment profund de les fondalades... i el cel estarà serè i brillaran amb nou esclat els estels i la lluna... Déu meu, que en són d'admirables les vostres coses! Que a prop de vós es troba l'ànima contemplant tantes meravelles!

No comprenc com els homes passen indiferents davant de tantes coses sublimes! Ho miren i ho veuen com si no hi veiessin. Tenen ulls i no hi veuen, orelles i no hi senten; tenen intel·ligència i no

comprenen. El panorama és encantador; és d'aquells que m'omplen el cor i l'ànima i les fan saltar de goig i d'alegria. Que bondadós sou, Senyor, en fer coses tan belles! Barrancs, camins i caminets de pessebre; llocs recollits, ombrívols, olorosos. Verge Maria, estic molt bé i content» (Del *Diari de guerra*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

Seguim les petjades de Déu en el creat i arribarem a adorar-lo

«Deia sant Basili el Gran que el Creador és també *la bondat sense enveja*, i Dante Alighieri parlava de *l'amor que mou el sol i les estrelles*. Per això, de les obres creades s'ascendeix fins a la seva misericòrdia amorosa. El conjunt de l'univers, amb les seves múltiples relacions, mostra millor la inesgotable riquesa de Déu. Sant Tomàs d'Aquino remarcava sàviament que la multiplicitat i la varietat provenen de la intenció del primer agent, que va voler que el que falta a cada cosa per representar la bondat divina fora suplert per les altres, perquè la seva bondat no pot ser representada convenientment per una sola criatura. Per això, nosaltres necessitem captar la varietat de les coses en les seves múltiples relacions. Llavors, s'entén millor la importància i el sentit de qualsevol criatura si se la contempla en el conjunt del projecte de Déu. Així ho ensenya el Catecisme: *La interdependència de les criatures és volguda per Déu. El sol i la lluna, el cedre i la floreta, l'àguila i el pardal, les innombrables diversitats i desigualtats signifiquen que cap criatura es basta a si mateixa, que no existeixen sinó en dependència unes*

de les altres, per complementar-se i servir-se mútuament (n. 340). Quan prenem consciència del reflex de Déu en tot el que existeix, el cor experimenta el desig d'adorar el Senyor per totes les seves criatures i juntament amb elles» (Papa Francesc, Carta encíclica *Laudato si'*, n.77/ 86/87).

Fem aquest propòsit...

*En un tancar i obrir d'ulls,
cada dia contemplaré
la pregària de la creació.
Ella és el bressol
on Déu hi canta una dolça cançó!*

Pàgines viscudes

«Déu sosté la Creació. Al principi Déu va crear els cels i la terra. *La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà, i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües* (Gn 1,1-2). La seva perfecció i bellesa sorprèn a qui és capaç de mirar-la amb atenció. El que veiem en el món és una cosa extraordinària, ens està parlant el Creador. Però les falses il·lusions ens poden atrapar: *La seva confiança s'esfondra, s'aguanta en una teranyina* (Jb 8,14). Tot i que la teranyina aparenta ser forta per la seva resistència, n'hi ha prou amb un dit per trencar-la. El diable també teixeix de falses il·lusions la nostra vida. El mal és una aposta atractiva, senzilla, ràpida, però, a la llarga, decebedora. De vegades, ens entossudim en camins que ens separen de Déu. Podem realitzar veritables obres d'art, subjectes i segures, però n'hi ha prou amb una onada de Déu, amb un toc d'atenció, per fer-nos recordar la poca cosa que som i de quina manera necessitem la seva paternitat. El Cel és la meta del nostre cor. *És un reflex de la llum eterna, mirall immaculat de l'acció de Déu, imatge de la seva bondat* (Sv 7,26). L'aigua d'un llac ens serveix per veure l'esplendor del cel, adornat amb els

colors de la tardor. El Cel ha estat sempre el terme quan parlem del lloc on Déu habita. La seva bellesa ens parla de la bellesa de Déu; la seva lluminositat, de la seva puresa i del cor de l'home que el desitja. *La foscor es retira i ja resplendeix la llum veritable (1Jn 2,8)*. El temps sembla aturar-se, el sol trenca la foscor i el bosc recupera la seva llum. Molts cristians es confonen amb el món fins a passar desapercebuts, per no tenir problemes amb ningú. Just el contrari de Jesús, dels apòstols, dels sants... Ser cristià implica ser testimoni, en cas contrari, ningú podrà conèixer Crist. L'Església pren la seva força de Crist, com un arbre ben arrelat, i qui s'arrela en l'Església s'uneix a qui la sosté. *Però no t'en gloriïs ni menyspreïs les altres branques. Com podries gloriart-te'n? No ets tu qui sostens l'arrel, sinó que l'arrel et sosté a tu! (Rm 11,18)*. En l'Església som nova creació i trobem aixopluc, comprensió, des de la mateixa debilitat que compartim però també des de la mateixa esperança de salvació i felicitat» (Carlos Dorado, *prevere*).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat*.

- Perquè custodiem la creació i procurem conrear els dons que Déu ens ha concedit.
- Perquè, amb esperit de lloança, cooperem amb Déu portant a terme els seus designis.
- Perquè no dubtem mai que la primera obra estimada de Déu som nosaltres.

Paranostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangelí en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

DIA 6

Feu-me la gràcia de ser un adorador fervorós i conscient

*Que sàpiga correspondre
durant aquests dies a tanta delicadesa.*

Del Beat Pere Tarrés

«Què us donaré Senyor? Tot el meu ésser miserable, el meu jo, el meu cor. Com puc desanimar-me malgrat la fredor si Vós no sols voleu venir, sinó que veniu amb mi? Si tinc el Tot, què desitjo més? Tinc l'Amor amb mi. Us estimo i procuraré complaure-us. S'apropa del dia de les meves noces. Ja només espero que la guerra s'acabi per donar-me definitivament i real a Vós. De bon matí he rebut la comunió amb l'Amat al costat d'un torrent. Procuo aprofitar totes les coses, cada moment, cada instant per fer actes d'amor i de presència. Estic en braços de l'Amor. Estic consolat i content. Res no sóc, ni puc res. Si Ell s'oblida de mi no em resta més que la mort eterna. Escriure que l'estimo em consola. Ell em donarà forces per a sofrir tot el que m'envii. Començaré a queixar-me per una lleugera inquietud o per un lleu neguit de l'ànima? Vull seguir les vostres petjades malgrat que siguin xopes de sang. Visc enamorat de l'amor substancial, de l'únic i més pur Amor. És Nadal, ha nascut l'Amor! Sota un cel estrellat, onze anys després, he renovat el meu vot fet a Monistrol de Calders l'any 1927: *Jesús, en l'aniversari de la vostra vinguda per redimir els homes, us faig ofrena del meu cor i de la meva ànima, i amb el desig fervent de consagrar a Vós tots els dies de la meva vida, amb la vostra gràcia, faig vot de continència perfecta. Que es faci en mi la vostra voluntat.*

Patrona immaculada de la puresa i de la puresa virginal, feu-me ben enamorat d'aquesta gran virtut. Doneu-me santa gosadia i zel

fervorós per treballar per aquells que estan més lluny del vostre mantell. Si ningú els il·lumina, qui els guiarà? Com treballaré per la joventut en la vostra i sublim virtut de la puresa! Continueu deixant sentir la vostra carícia maternal en el fons del meu cor. Regina del sacerdoci, augmenteu la meva vocació! Que sàpiga conèixer els meus defectes i la lletjor de l'ànima. Transformeu el cor i la boca dels blasfems en lloances continuades. Preneu les petites mortificacions del dia d'avui. Després del combat hem perdut una cota d'importància estratègica però jo haig d'intensificar la meva vida interior» (Del *Diari de guerra*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

La veritable pietat sap deixar a Déu per Déu

La pietat veritable és un sentiment íntim d'amor, un moviment de l'ànima, que ens porta decididament cap a Déu i ens dona una gran facilitat per complir amb goig i amb promptitud els nostres deures. La pietat és un deure perquè estimula la diligència i la promptitud en la pràctica de la llei de Déu i en l'observança de les obligacions del propi estat. La pietat és una virtut per a tots, fins i tot per als qui viuen al món. La veritable pietat és prudent, és a dir, sap deixar a Déu per Déu. En tot reconeix la disposició i la permissió de Déu, i ho rep tot de la seva mà. És alegre i serena, perquè viu unida amb Déu que és la font de la pau i de la consolació. Serveix Déu, que vol que el servim amb alegria. La pietat és humil; no vol fer coses grans i aparatoses que, de vegades, alimenten una secreta vanitat. Es complau en les

virtuts amagades, en les obres senzilles i humils. És també discreta; no es carrega de moltes devocions sinó que, en les poques que practica, hi persevera. La persona piadosa és de consciència delicada, per això es guarda dels escrúpols que són el verí de la pietat. No li agraden el bullici ni el soroll, però no fuig de la convivència social. És persona tranquil·la, és a dir, no es pertorba ni s'inquieta per les faltes que és capaç de fer. La pietat és benigna i plena de cortesia: sap compadir-se dels defectes i de les febleses del proïme. És rígida per a un mateix i disculpa més el que té que veure amb els altres. Ho diu Sant Pere a la segona Carta: «En la pietat fraternitat i en la fraternitat caritat» (2 Pe 1,7). Siguem piadosos, és a dir, plens de l'amor filial a Déu i de l'amor als germans.

Fem aquest propòsit...

*Mare meva, feu-me ben pur.
I quan l'enemic impur
estaloni els meus passos,
no em deixeu dels vostres braços.
Doneu-me ànima d'infant i feu-me sant!*

Pàgines viscudes

«De la consciència moral es passa a la genuïna experiència religiosa de l'home. El que primerament defineix l'home no és la seva llibertat sinó la seva dependència de Déu. Una persona que arrossega una fe fràgil es torna fràgil ella mateixa; pel contrari, el pensament profund i amable de la paternitat de Déu, de Jesucrist com a veritable amic i de Maria com a mare nostra, canvia completament la vida conferint a l'ànima una forta seguretat. Així ho expressa aquest escrit del combonià Hermenegildo Zanuso: “El meu pare, quan resava, s'agenollava al reclinatori; recolzava els seus colzes en una cadira i es cobria la cara amb les mans. No es movia, no mirava ni s'impacientava. Jo pensava:

ha de ser gran Déu, si el meu pare quan li parla, es posa de genolls. Déu ha de ser també molt bo, si el meu pare li parla sense treure's l'abric ni la corbata. La meva mare pregava cada matí les oracions sense perdre una síl·laba, però sempre en veu molt baixa. Ens mirava però no ens deia res, ni tan sols quan els més petits la molestaven o quan hi havia tempesta o quan el gat cometia alguna entremaliadura. Jo pensava que Déu ha de ser molt senzill si la meva mare pot parlar-li amb aquest davantal i tenint un nen en braços. I també pensava: Déu ha de ser un personatge molt important, si la meva mare quan li parla, ja no li fa cas ni al gat ni a la tempesta. Les mans del meu pare i els llavis de la meva mare em van ensenyar molt més que el millor llibre de catecisme". La pietat és, doncs, una virtut que ens fa sentir profundament fills de Déu. Ens presenta a Déu com a Pare bo i amorós, no només com a sobirà i amo. Fa que el cor es dilati d'amor i de confiança en Ell. També ens fa tenir una tendra devoció a les persones i a les coses de Déu» (Mayra Novelo, de *Catholic.net*).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat.*

- Perquè confiem sempre per damunt del que som capaços de demanar i d'entendre.
- Perquè amb la nostra pregària, unida a la de Crist, visquem un abandó filial.
- Perquè alimentem l'esperit de fills que Déu ens ha volgut donar.

Parenostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangelí en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

DIÀ 7

Deslligat del món i disposat a seguir Jesús

*Al Seminari s'escola dolçament la vida.
Que ningú no m'avantatgi,
haig de ser sant!*

Del Beat Pere Tarrés

«Sóc al Seminari pel més transcendental: santificar la meva ànima i cercar la unió íntima amb Déu. M'encanta l'esperit de disciplina i la vida a la cel·la. Veig les delicadeses de Jesús en tots els ordres. Que lluny em sento del món! Sembla que aquesta vida l'hagi feta sempre. Procuo fer forces actes d'amor i de presència de Déu. Només tinc un desig: ésser tot de Jesús. Li demano amor a la humiliació, a mi que m'agrada tant que m'alabin. Vull servir-lo enterament sense reservar-me la més petita porció de cor per cap altra cosa. No buscaré pas el seu consol, només l'estimaré. El sant Rector d'Ars serà el meu particular patró. Vull ser pobre, humil i foll per la salvació de les ànimes i això m'omple els ulls de llàgrimes. Quan seré sacerdot? Veig pur l'estat sacerdotal. Sacerdot sant! costi el que costi. Quina immensitat de bé puc fer essent sacerdot! Tinc el cor més dur que una roca. Amb l'ajut de la Immaculada Verge em veig amb forces per a tot. Jesús meu, us ofereixo la meva vida com a víctima de l'Amor.

No vull cercar-me conscientment en res. Puríssima Verge digueu a l'Espòs de la meva ànima que transformi el glaç i la inconsistència del meu cor amb la fortalesa espiritual de la vida de perfecció. Tinc desig d'acabar i llençar-me a la vida d'apostolat! La santetat consisteix en no cometre deliberadament cap falta venial, complir a la perfecció les obres ordinàries de cada dia i fer-ho tot per amor a Jesús. El meu

petit Calvari són els treballs, l'estudi, la poca memòria, els petits detalls de la vida de comunitat... Cal desarrelar les males herbes. Mare meva, porteu-me vós mateixa fins al Cor dolcíssim de Jesús. Tot allò que es fa sota el signe de l'amor a Déu és sant i cast. No puc concebre el Sacerdoci sense el sofriment. Renuncio a tot. La meva glòria és la Creu, prepareu-me Vós, Senyora, per a la recepció de la cosa més gran que pot tenir un home en aquest món: el Sacerdoci. No aspiro ni a càrrecs, ni a honors o títols. Vós, Senyor, i les ànimes. Gràcies per haver-me escollit per sacerdot vostre, malgrat la meva horrible indignitat. Doneu-me fortalesa» (Del *Diari del Seminari*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

Som comunitat apostòlica formada a l'entorn de Jesús

El seminari, que representa com un temps i un espai geogràfic, és sobretot una comunitat educativa en camí: la comunitat promoguda pel Bisbe per tal d'oferir, a qui és cridat pel Senyor per al servei apostòlic, la possibilitat de reviuire l'experiència formativa que el Senyor va dedicar als Dotze. En realitat, els Evangelis ens presenten la vida de tracte íntim i prolongat amb Jesús com a condició necessària per al ministeri apostòlic. Aquesta vida exigeix als Dotze que duguin a terme, d'una manera particularment clara i específica, el despreniment —proposat en certa mesura a tots els deixebles— de l'ambient d'origen, de la feina habitual, dels afectes més estimats (cf. *Mc* 1,16-20). S'ha citat diverses vegades la narració de Marc, que

subratlla la relació profunda que uneix els apòstols amb Crist i entre ells; abans de ser enviats a predicar i guarir, són cridats a quedar-se amb ell (*Mc* 3,14). La identitat profunda del seminari és ser, a la seva manera, una continuació en l'Església de l'íntima comunitat apostòlica formada a l'entorn de Jesús, a l'escolta de la seva Paraula, en camí cap a l'experiència de la Pasqua, a l'espera del do de l'Esperit per a la missió. Aquesta identitat constitueix l'ideal formatiu que —en les molt diverses formes i múltiples vicissituds que com a institució humana ha tingut en la història— estimula el seminari a trobar la seva realització concreta, fidel als valors evangèlics en què s'inspira i capaç de respondre a les situacions i necessitats dels temps. El seminari és, en si mateix, una experiència original de la vida de l'Església (De Sant Joan Pau II, *Pastores dabo vobis*, n. 60).

Fem aquest propòsit...

*Morir a mi mateix, vèncer-me, negar-me,
llençar-me tot jo a la immensitat
del vostre Cor i fondre-m'hi.*

Pàgines viscudes

«La vocació no és una experiència reservada a uns pocs privilegiats. Cadascun de nosaltres som cridats per Déu per dur a terme una missió dins el projecte que Ell té per al seu poble. La crida és personal. Déu ens crida pel nostre nom però això no vol dir que la finalitat de la crida siguem nosaltres sinó la missió per a la qual som cridats. La vocació al sacerdoci és potser la més difícil d'entendre, ja que el Senyor ens crida a buidar-nos de nosaltres mateixos, renunciant als egoïsmes, a tot interès i a l'èxit personal, per omplir-nos d'Ell, de la seva Paraula i així donar testimoni de l'Evangelí amb la nostra vida. Després de respondre a la crida apareixen les pors i les inseguretats. Com li va passar a Moisès, a Gedeó o a Isaïes ens excusem en les nostres

limitacions però hem de pensar que som un instrument de Déu i que Ell posa els mitjans necessaris quan els nostres són més aviat escassos. M'imagino que sóc una bombeta incapaç de fer llum per si mateixa però que alimentada amb el corrent elèctric adequat (l'Eucaristia, la lectura i estudi de la Paraula, etc...) és capaç d'irradiar llum, però una llum que no procedeix d'ella sinó de Crist. En el camí que començo ara al Seminari espero ser capaç de reflectir durant la caminada una llum cada vegada més brillant, tenint sempre present que la font de la llum és Crist. Sobre la meva vocació concreta només puc comentar que l'acostament a les Sagrades Escripures va ser potser el detonant; i agrair la tasca d'acompanyament en discernir la vocació per part de dos sacerdots als que tinc un profund afecte. Si la meva vocació és de Déu, espero desenvolupar algun dia el meu ministeri sacerdotal amb la mateixa alegria i zel pastoral que ells tenen» (*Antonio José Bárcenas*).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat.*

- Pels seminaristes, perquè madurin la predilecció del Senyor amb un sí generós.
- Perquè maldem per desvetllar noves vocacions al ministeri ordenat.
- Perquè els sacerdots compleixin amb fe els seus deures pastorals.

Parenostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangelí en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

DIÀ 8

Sacerdot de Maria

*Mare meva, acompanyeu-me Vós a l'Altar,
perquè hi vagi menys indigne.*

Del Beat Pere Tarrés

«Faig l'ofrena de víctima: *Jesús Redemptor meu, Espòs meu, a la presència de la Trinitat Beatíssima, de tots els àngels i sants, per mans de la Puríssima i Immaculada Verge Maria, Mare vostra i meva de qui m'he fet absolut esclau, us faig ofrena de tot el meu ésser. No em tingueu cap compliment ni consideració. Maneu, Senyor. De tot us diré que sí. Si us plau, podeu transformar-me en un veritable Sant. Us ofereixo, Senyor, amb tota fermesa i decisió i alegria del meu cor, la meva vida. Desitjo obeir les inspiracions de l'Esperit Sant. Jesús meu, sé que aneu adeleradament rere les ànimes, perquè se us entreguin totalment i incondicional. Aquí teniu la meva. Us dono gràcies, Senyor, per haver-me fet sentir aquest desig, i el goig de complir-lo: desig de pobresa, de menyspreus, humiliacions i créixer en l'amor vostre. Fa catorze anys, Jesús meu, que em donava a Vós en aquella capelleta. He bolcat tot el meu cor en l'Oceà amorós del Vostre amb tota la tendresa i la il·lusió de l'ànima que es desposa amb el Crist i la seva Creu. Verge Maria, presenteu aquesta ofrena al vostre Fill, amb les vostres pròpies mans, i feu-li memòria del vostre sofriment en la seva i també vostra Passió. Déu meu, accepteu la meva ofrena. És l'ofrena d'un cor que cerca ésser sant i un sant sacerdot.*

Cada dia veig més l'aclaparadora responsabilitat del sacerdot. Que creixi en mi el desig d'immolació. Veig que el sacerdoci és un ministeri celestial on el factor humà és igual a zero. Si Vós cuideu Senyor tan bé dels meus interessos, com no haig de correspondre jo amb els vostres, Déu meu? Quin desig sento de treballar per encaminar les ànimes a

Déu, per portar-les pels bons camins, per il·luminar les seves rutes! Hi ha tantes ànimes que us desconeixen i que si us coneguessin, Senyor, com us estimarien! Però malgrat em repugni, he fet ofrena de l'èxit possible del meu apostolat. Per ningú més que per Vós! Que l'esperit sacerdotal m'embriagui!» (Del *Diari del Seminari*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

Conscients de la nostra imperfecció i debilitat

Per sant Agustí, el sacerdot com a *propietat* de Déu, està cridat a una vida de santedat més gran. «Jo, germans, per haver-ho volgut Déu així, certament sóc sacerdot seu i sóc pecador i amb vosaltres em fereixo el pit, amb vosaltres demano perdó, amb vosaltres prego a Déu que em tingui misericòrdia» (Sermó 135, PL 38, 749). Sant Gregori el Gran presenta, en la seva *Regla Pastoral*, un veritable codi de santedat i treball. «Cal que quan ens afalagui l'abundància de virtuts, la mirada de l'ànima es torni a la seva flaqueza i es mantingui saludablement en el que és baix perquè vegi, no el bé que fa, sinó el que descuida de fer, a fi que, humiliant el cor amb el record de la seva debilitat, davant l'Autor de la humilitat es consolidi més, i amb més ferma, en la virtut. Moltes vegades, el Déu omnipotent, tot i que perfecciona en moltes coses les ànimes dels prelats, deixa a aquestes alguna cosa imperfectes, precisament perquè, quan brillin radiants en moltes virtuts, perdin una mica de la seva esplendor amb el record de la recança de la seva imperfecció, i no es gloriïn de ser grans, veient que

encara lluiten perseverants contra els defectes petits, que no acaben de vèncer i així no s'enorgulleixin dels seus principals actes» (RP IV, PL 77, 127-128). Per sant Pere Crisòleg «El sacerdoti cristià és un misteri inaudit; en ell, l'home és alhora víctima i sacerdot de si mateix. No busca fora de si la víctima que vol oferir a Déu; porta amb ell la víctima del sacrifici. S'immola la víctima; però el sacerdot no mor; és més, es realitza el sacrifici, però el sacerdot no pot matar la víctima. Un sacrifici extraordinari perquè el cos és ofert, sense ser destruït, i s'ofereix la sang, però sense ser vessada» (*Sermó* 108, PL 52, 500).

Fem aquest propòsit...

*Si reposem en el Cor de Jesús,
farem miracles.*

Pàgines viscudes

«Veni, oh Esperit Sant, i doneu a aquests ministres, dispensadors dels misteris de Déu, un cor nou que actualitzi tota la seva educació i tota la seva preparació, que els faci conscients —com una sorprenent revelació— del sagrament rebut, i que responguin sempre amb nova il·lusió als incessants deures del seu ministeri amb vistes del vostre cos eucarístic i del vostre cos místic. Doneu-los un cor nou, sempre jove i alegre. Veniu, oh Esperit Sant, i doneu a aquests ministres, deixebles i apòstols del Crist Senyor, un cor pur, capaç d'estimar-lo només a Ell amb la plenitud, el goig i la profunditat que només Ell sap donar, quan constitueix l'exclusiu i total objecte de l'amor d'un home que viu de la vostra gràcia; doneu-los un cor pur que només conegui el mal per denunciar-lo, combatre i fugir d'ell; un cor pur com el d'un infant, prompte a l'entusiasme i a l'emoció. Veniu, oh Esperit Sant, i doneu a aquests ministres del poble de Déu un cor gran, obert a la vostra silenciosa i potent paraula inspiradora; tancat a tota ambició mesquina, a tota miserable apetència humana; impregnat totalment del sentit

de la santa Església; un cor gran, desitjós únicament d'assemblar-se al del Senyor Jesús, i capaç de contenir en ell les proporcions de l'Església, les dimensions del món; gran i fort per estimar tothom, per servir tots, per patir per tots; gran i fort per superar qualsevol temptació, dificultat, tedi, cansament, desil·lusió, ofensa; un cor gran, fort, constant, fins al sacrifici, si fos necessari; feliç només de bategar amb el cor de Crist i de complir amb humilitat, fidelitat i valentia la voluntat divina» (Sant Pau VI Papa, *Oració a l'Esperit Sant pels sacerdots a homilia d'Ordenació*, Roma 17/5/1970).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat.*

- Perquè guardi i beneixi els missioners enviats per tot el món.
- Perquè ens unim, per mans del sacerdot, a la sublimitat de l'ofrena eucarística.
- Perquè seguim la veu del Bon Pastor per arribar a la plenitud de la vida cristiana.

Parenostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangelí en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

DIÀ 9

Us ofereixo la meva salut. Com serà sofrir per amor vostre?

Em sento bon pastor. Sempre he obrat amb rectitud d'intenció.

Del Beat Pere Tarrés

«Sóc com un llantió que es va apagant unit al sacerdoti de Jesucrist, pel Papa i per la pau del món. Ara celebrot la meva darrera missa, és la millor i la més solemne. Jo no li he negat mai res a Nostre Senyor del que m'ha demanat, però Ell també m'ha complagut en tot. Visc l'Evangeli pur, en mi s'acompleix plenament la promesa de Jesús als seus apòstols: el cent per u en aquest món, i després la vida eterna. Voldria que em prometéssiu treballar en l'apostolat de la devoció a la Mare de Déu i després intensament per l'apostolat de la Puresa. Per la puresa de les noies, una vida no és res; mil vides donaria! Oh Jesús, trinxeu el meu cor, sóc un soc podrit d'orgull, ha estat necessari que me'n féssiu donar compte que jo no tenia res meu. Que Ell apliqui en el meu cor el bisturí, el cauteri i el que calgui per tal de despullar-lo de tot, i que hi deixi sols cabuda per a Ell. Voldria estimar Jesús amb una veritable bogeria. Em dol no haver-lo estimat més. Tota la vida ho he fet. En anar pel carrer, en parlar, cada respir era un acte d'amor.

Hauria volgut fer conèixer aquestes riqueses d'amor i de la vida espiritual als sacerdots, però he fet tard. Quina sort poder morir tan jove. Estic content. Podré presentar a Déu nostre Senyor una llista molt petita. Content que el bon Jesús m'hagi acceptat per víctima, tan escollida. Li demano amor, molt d'amor, fins a la follia. Quina malaltia més llarga. Estic cert que Déu nostre Senyor en vol treure alguna cosa. Sofreixo pels pecats dels sacerdots. El meu sacerdoti

ha estat un veritable martiri. Miraré de fer tot el possible perquè ho pugui arreglar del cel estant. Perdono de cor. Quina dolcesa i quina pau. Ara veig clar que Déu em volia sacerdot diocesà. L'única cosa que val la pena en aquest món és estimar Déu, sobretot, amb amor sofrent» (Del *Diari de la malaltia*).

*Home de creu i pa eucarístic,
no té repòs de cara a Déu.
Després de tot, en ple vol místic,
clama: Senyor, ja sóc ben teu.
La faç de Déu en ell descansa.
Agermanats cantem lloances
al benaurat Pere Tarrés!*

Per enfortir la vida cristiana

Mirar al Crucificat és la sintonia heroica de la fe

L'apòstol sant Pau veu el nostre triomf final en la resurrecció de Jesucrist i ens ho anuncia joiosament: «Ell transformarà el nostre pobre cos i el configurarà al seu cos gloriós» (*Fl* 3,21). Llavors, desapareixerà tota malaltia per sempre. Amb tot, molts podran replicar: «Sí, això ja ho sabem. Però, mentrestant, què fem?». És natural una objecció com aquesta. I la resposta més clara, més brillant, més esplendorosa, ens l'ha donat Déu mateix a la Creu del seu Fill Jesucrist. Trobaríem algú més innocent que Ell? I per què pateix així? La mirada al Crucificat és la font d'on raja i segueix brollant la sintonia heroica dels malalts. Tot malalt té dues solucions possibles davant la malaltia: la desesperació o posar-se en mans de Jesús, optar per la resignació o besar amb amor la mà de Déu. El cèlebre arquebisbe i cardenal belga Mercier (1851-1926) va veure com la seva vida brillant es consumia en la malaltia. I deia: «Des que m'he vist malalt, he cregut que no he de demanar la meva curació. Només demano a Déu una cosa: que Ell tregui de la meva pobra persona tota la glòria que pugui i al preu que sigui».

Aquesta és la veu de la fe, davant la qual ens obrim al misteri. Els malalts són persones de valor extraordinari. La glòria que donen a Déu i el bé que fan a l'Església!

Fem aquest propòsit...

*Quan estimem Déu?
Vegem el que som capaços
de sofrir per Ell.
No ens entremetrem
en les nostres misèries;
estimem, estimem, estimem!*

Pàgines viscudes

«L'experiència del sofriment és un misteri. En el postoperatori, encara que estava sedat amb morfina, recordo que en una ocasió vaig despertar i vaig mirar el crucifix que tenia davant, vaig mirar a Jesucrist i li deia que estàvem igual: amb el cos obert, amb els ossos adolorits, sols davant el sofriment, abandonats, a la creu... Jo em vaig fixar en mi i em vaig revelar. No ho entenia. Déu m'havia abandonat. No em volia. I de sobte vaig recordar les paraules que, del cel estant, Déu Pare pronuncia referint-se a Jesucrist el dia del baptisme i, posteriorment, al Tabor: "Aquest és el meu Fill estimat, el meu Predilecte". I el Fill estimat de Déu estava penjat davant meu a la creu. L'amor de Déu, crucificat. El Fill enmig d'un sofriment inhumà.

Em sento com una barca varada a la riba de l'estany de Tiberiades. Ja no sortirà més a pescar; però tinc l'esperança que Crist també hi pugui per proclamar des d'ella la bona nova a la multitud. Aquesta és ara la meva missió: ser barca varada, púlpit de Jesucrist. Veig que aquest temps és un Advent particular que el Senyor em regala per preparar-me a la trobada amb el "Nuvi" i tenir la torxa preparada amb un oli nou, i així poder entrar al banquet de noces. És un do el

posseir l'oli de Jesucrist, que fortifica els meus membres per a la dura lluita de la fe en el sofriment, m'il·lumina la història que està fent amb mi i m'assegura posseir l'Esperit Sant com a penyora del Regne del cel. Certament ningú sap ni el dia ni l'hora de la mort. Però, de vegades, crec que perdo el temps, que podria fer més coses, pregar més, tenir més intimitat amb el Senyor, i altres vegades la malaltia no em deixa fer més. Serà que només he de patir: purificar, convertir-me i evangelitzar des del silenci?» (Jesús Muñoz, *prevere*, +11/9/2010).

És el moment d'expressar una gràcia

No són els sants els qui fan miracles sinó Déu que, a través d'ells, permet coses extraordinàries, innombrables i sovint amagades. Sí, els miracles es donen i es poden demanar. *Beat Pere Tarrés*, mogut per la vostra intercessió, us prego aquesta gràcia...

Preguem en comunió

Responem, *Senyor tingueu pietat.*

- Perquè ens atorgui de sortir d'aquest món nets de tot pecat.
- Pels necessitats, malalts, pobres i sofrents de cos o d'esperit.
- Perquè concedeixi el do de la fe als qui no creuen.

Parenostre, Avemaria i Glòria.

Senyor, Pare sant, Vós heu cridat el benaurat Pere, prevere, a fer present la imatge de Crist, metge corporal i espiritual, i l'heu fet insigne en la caritat i en la castedat, per la gràcia de l'Esperit Sant; per la seva intercessió i el seu exemple, concediu als vostres fidels de perseverar com a testimonis i predicadors de l'Evangelí en l'Església. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

**El resum d'escrits del Beat Pere Tarrés
seleccionats per la *Novena* han estat extrets
de les següents publicacions**

Glosses del Dr. Tarrés
(Editorial Claret, 1988)

El vessant poètic del Dr. Pere Tarrés
(Esinsa - Claret, 1992)

Diaris íntims
Diari de temps de persecució, diari de Seminari, diari de malaltia
(Esinsa - Casals, 2000)

El meu diari de guerra
(Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2004)

Altres autors

Romuald Díaz, *Pere Tarrés. Testimoni de fe*
(Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1989)

Per comunicar gràcies rebudes o fer qualsevol consulta escriviu a:

causa.canonitzacioperetarres@gmail.com

Per donar suport a la Causa de Canonització
amb els vostres donatius podeu fer-ho a:

ES68 2100 3200 9221 0502 4972

Església Arxidiocesana
de Barcelona